

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Från Corfu skriver man under d. 9 Febr. Den gamle tigren ligger i bojor. Ali Pascha är fången, och utställes nu, belastad med kedjor, till åskådande ibland den stadens ruiner, som han så länge uppfyllt med fasa och blod. En boi, den beryktade Athanasios Waya, Albanesare och renegat, hittills blind verkställare af Alis ordres, och som en gång sade till Herr Pouqueville: "Om min Herre befalte mig, att med en dolk nedergöra min hustru och mine barn, skulle jag på stället göra det," har förrådt detta föremål för sin tillgifvenhet. Han öfverlemnade honom d. 2 Febr. till Chorschid Pascha med alla dess skatter, emot löfte om bibehållande af sitt eget lif. Det var äfven han, som gaf eld på Kardakioterne; han, åt hvilken Ali i Mars 1814 hade uppdragit, att mörda H. r. Pouqueville. Man förmodar, att han jemte sin Herre skall afsäudas till Sultanen; och denne skall säkert, oakadt alla löften, låta hänga honom; det skall endast vederfaras honom rättvisa. Grekernas säker gå dagligen bättre: Sulioterne låfa upbrant alla misselmanska byar i Tzamarien, för att straffa de Beyr, som å nyo slagit sig till Chorschid. Från Morea erfar man landets fulländade organisation och att Lazaros Konturiotis från Hydra blifvit utnämnd till Storamiral. Senaten har tillbudit 1 1/2 million Piaster, för att köpa 60 krigsskepp. Turkarne å sin sida ha i Constantinopel utrustat 70 fartyg af olika storlek, med landstigningstrupper; de torde snart visa sig i Archipelagen. Redan har den Helleniska flottan i god ordning utlupit emot dem. På Candia följer den ena segren efter den andra. Suda och dess fäste äro i Kretensernes våld. — Oakadt berget Athos blifvit försäkradt om Turkarnes skydd, (emot erläggande af 500 pungar) förlora klostren på detta berg sina inneånare mer och mer; nära 500 munkar hafva dragit bort och fört med sig allt guld, silfver, och öfrige kyrkoskatter, man vet icke hvart. Man väntar dagligen en Pascha med 3000 man, för att taga berget i besittning, och det heter redan, att 4000 man inrykt hvilka ödelagt fyra kloster och ombragt de yngre munkarne, som varit beväpnade, och endast skonat de gamle. Man berättar, att de rikaste invånarne på Hydra i hemlighet bragt sina kostbaraste saker på tjugu skepp, för att föra dem till Europa, under förevändning, att desse fartyg skulle strida emot Turkiska flottan. Folket hade kommit under snud därmed och upväckt en resning. Biskoppen i Castor Rosso hade ankommit till sitt stift med fem hundra nys värfvade Greker, men

blef öfverfallen och innesluten af Bejens i Negro-ponte broder som landstigit med 300 man. Turkarne väntade ännu förstärkning. Från Thessalonik skriver man under d. 15 Febr. Här herrskar djupaste lugn, Frankerne njuta allt möjligt skydd, och grekerne oroas icke mer sedan någon tid. Tre till fyra tusende turkar stå vid Kassandra, för att vid första vink begifva sig till kusterne, där deras närvaro torde blifva nödvändig, emedan grekerne på de närbelägne öarne blifvit förstärkte och hota med en landstigning. Härvarande Pascha hade låtit kuöra, att han inom kort väntade en turkisk escader i hamnen, och att han erhållit denna underrettelec från Constantinopel. Denna escader är, såsom man påstår, en afdelning af den turkiska flottan, som blifvit utrustad i huvudstadens arsenal och i Dardanellerna. — Bref från Odessa af d. 21 Febr. berättar, att man där äger hopp, få se Kejsaren under loppet af nästa månad i deras trakter, och att sora leveranscontrakter sedan trenne veckor afslötos för arméen. I Nikolajew utrustas en expedition, som, efter utseende, är bestämd till insköpning af landtrupper. — Enligt den till Wien senast ankomna turkiska post, var Constantinopel lugnt, oakadt de där liggande många trupper; man ville veta, att Österrikiska internuntien, greve Lützow, hade åt Reis Effendi öfverlemnadt en den 23 eller 24 Januari daterad note, hvori den förmodan uttryckes, att Ryssland icke skall anse Reis Effendis note af d. 2 December för tillfyllestgörande, och Porten till följe däraf uppmånades, att ovilkorligt ingå uti Rysslands ännu ej uppfyllda fordringar, emedan Österrikiska hovvet ogerna skulle se, att dess bemödanden för fridens bibehållande icke förde till något gynnande resultat. I detta fall skulle Kejsaren återtaga sin bemedling. Man var i Constantinopel nyfiken att veta, hvad svar Reis Effendi skall meddela på denna note; ända till d. 11 Febr. vid postens afgång var det ännu icke gifvit.

Spanien. Ibland de 145 deputerade äro: 1. Grande, 28 andelige (1. Biskopp, 15 Dignitärer och Canonici) 2 Titulares från Castilien, 27 Jordägare, 10 Handlande, 1 Fabrikant, 23 militärer (4 Generaler, 4 Gouie, 4 artillerie — 4 sjöofficerare), 5. Läkare, 17 regeringens embetsmän, 5 ex-ministrar, 2 deputerade från Canarierna. Två af desse deputerade voro medlemmar af de constituerande Cortes 1812; en af ledamöterna 1812. Till vice president är H. r. Salbato, deputerad från Catalonien, utvald. Någre vilja påstå, att Riego, efter sin nu antagna sinnesart, hörer till de mo-

deratate af de deputerade. Har en sådan förändring föregått med honom, måste man ock antaga, att, då han blifvit vald till president, pluraliteten af den nya congressen måste bestå af sådana moderata, och detta vore väl den enda förutsättning, under hvilken det låter tänka sig, att den nya ministären skall kunna hålla sig under Martinez de la Rosas ledning. Genom de discussioner, man har att förvänta i Congressen, skall man väl snart erhålla ljus häröfver.

Frankrike. Journal de Paris berättar såsom ett kringlöpande rykte, att det lyckats Berton och Delon, att inskeppa sig. — Gazette de France säger, att några oroligheter utbrustit i Brest, hvilka likväl icke haft någon påföljd. Det första ryktet har icke bekräftat sig. Private berättelser från Paris stå i motsägelse med de offentliga underrättelserna öfver ställningen af oroligheterna i vester; flera trupper skola ännu hafva blifvit ditskickade; men detta beror allt på rykten, som tyckas förtjena föga förtroende. Men säkert torde det vara, att det lyckats General Berton med ett af hans hufvudsystémål, nämligen att sätta ig frihet dem, som blifvit anklagade och dömda för den förra conspirationen i Saumur, hvarföre också icke fråga mera var om revision af den öfver dem fällda krigsrättens dom. Hvad som sades om oroligheter i Elsass och Lothringen, fann ingen tro. — D. 3 Mars kommo tre detachementer ny-consciberade från Moriban — och Nordkust-departementet till Rennes, för att completera de där liggande trupperne, nämligen ett linie- ett artilleriregemente och en train-escadron. Öfverhufvud äro truppmarscherne i vester ganska mångfaldiga. Man vill äfven veta, att flera hela regementen blifvit beordrade till Bretagne. Schweitzer-regementet Högger af Kongl. Gardet, som låg i besättning i Orleans, hade marcherat till Naumur, för att förena sig med den corps, som fått sig uppdragit, att tillintetgöra de opproriska. — Det af grefve Bastard föreslagna amendement enligt hvilket flera fall af förseclaer emot tryckfrihetslagen endast skulle dömmas af polisdomstolar, försvarade, ibland andra, Hertigen af Broglie uti ett förträffligt tal; emellertid hade det ett olyckligt öde. Gref Bastard, (som för öfrigt räknas till de strängare royolisterne) hade äfven gjort proposition om Juryns bibehållande; men den misslyckades med 130 röster emot 90. En liberal tidning tröstar publiken, med tämligt förtroende, öfver detta olyckliga utslag, så mycket mer, som ett af hufvudena för domareståndet, uti nämnde grefve, kannat yttra sig så liberalt, Ty därigenom vore klart, att man alldeles icke ha-

de att befara, att ledamöterna i de Konglige domstolarne skulle hafva mindre afseende på den offentliga rösten, än edsvärne. — D. 12 Mars föll dom vid domstolen i första instansen uti det märkvärdiga målet emellan Generalerne Montolon och Bertrand å ena sidan och Hr Lafitte å den andra; enligt densamma anses de klagandes qualification, att fordra utbetalningen, ännu icke fullkomligen constaterad; men däremot antogs Hr Lafittes anbud, att deponera skulden.

England. D. 12 dennes genomdref Skattkammarskanslaren i underhuset tredje läsningen af 5 procentens billen, efter en debatt af Hr Tierney med general-sollicitorn. — Därpå förvandlade huset sig till ett utskott öfver superannuations-acten, och skattkammarskanslaren föredrog en resolution därpå, enligt hvilken landet skall till hälften vinna lindring uti den hittills under rubrik af annuations-act utgjorda afgift, därigenom, att 5 procent af alla löner öfver 100 pund och 2 $\frac{1}{2}$ procent af alla därunder, afdragas. Måttstocken för superannuations-bevillningen blifver en tollstedel af lönen för hvarje femårig tjenst, så att en sextiårig tjenst berättigar till hela beloppet. Vissa reductioner skola ock äga rum på lönerns belopp, då de ställen, hvilka de tillhöra, blifva lediga genom dödsfall eller afsked, och till dess skola 10 procent betalas på det belopp, som skall nedsättas. Detta äro hufvuddragen af den af skattkammarskanslaren föreslagna och i form af en resolution antagna plan. Konungen sjelf gifver ett ädelt exempel genom frivillig uppskrif af icke mindre än en tiondedel af de till hans personliga utgifter anvista medel. Af de därtill bestämde 300,000 pund afsäger sig Konungen 30 000. — Man erfar att de i åkerbruksutskottet varande jordägare gjort det förslag, att anmoda regeringen om ett lån af 1 million pund emot låg ränta på magasinerad spannmål, hvarpå Marquis Londonderry och Hr Robinson lemnade rummet, på det de öfriga ledamöterna skulle kunna rösta däröfver, då 10 voro därför och 10 däremot; men ordförandens röst afgjorde likväl för förslaget. Vidare föreslogs, att närvarande system i afseende på införseln skulle fortfara, till dess 80 S. pris inträffat, och hemmarne således blifvit öppnade; då skulle införsels-maximum sättas till 70 S. och en afgift af 15 S. äga rum, så länge medelpriset håller sig under 80, och af 5 S., så länge det blifver öfver 80 och under 85 S. Detta blef med stor pluralitet antagit.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

Från Stockholm.

Måndagen d. 1 April.

Resension.

(Slut fr. N:o 95.)

I så svarta färger ser denne författare följderna af constitutionens antagande och Cortes's åtgärder. Hans grunder hafva vi sett, och visat, hvarföre vi ogilla dem. Boken har för öfrigt ett verkligt värde, genom de däri framställda facta, från hvilka man lätt kan skilja de skelva åsigtorna, dem förf. har gemensamma med ett stort litterärt parti. — Till slut vilja vi anföra en kort och vacker målning af Spanska national-karakteren.

Spanioren är stolt, men ej föfång, värderar sitt mera än andres, följaktligen äfven sitt land mera än andra länder, han talar aldrig illa om sin öfverhet, emedan han därigenom tror sig nedsätta sig sjelf. Han hatar i allmänhet förtal; såsom stort fel anses att vara en svassande storpratare (murmurador); det gifves för honom ingen medelväg imellan vetande och okunnighet. — Han tvillar aldrig, hellre förnekar han sin tro åt all, hans insigt är alltid fullkomnad eller ingen; i sednare fallet blygs han aldrig att erkänna sin okunnighet. Han värderar kunskaper och rikedom föga; har få behof och mycken förmåga att umbära. Hans grundsats är att med hvad han redan äger bestrida sina behof, och ej förvärfva något. Han älskar friheten, men underkastar sig lätt pligtens och sannings tvång, men icke ödet, förr än han derpå utfömt sina krafter. Hvad han företager, bringar han till utförande, men är långsam i sina beslut och visar ovilja mot allt nytt och främmande. För industri och förvärfvande har han i allmänhet föga böjelse, ty han älskar ej guld. Alla förvärfvade egenskaper, kunskaper talanger, penningar värderar han ringa, men desto högre de medfödda, skönhet, förståd, qvickhet och en hög själ. Inom alla klasser råder stor aktning för könet. Alla äro höflige och de förnämare förekommande i sitt umgänge med de lägre. Hat och förakt för det nedriga och låga herrskar lika i alla klasser.

—
Af trycket har utkommit:

Ytterligare handlingar, rörande Näringsfriheten. Stockholm, tryckt hos Ernst Adolph Ortman, 1822.

Den långa, sega striden om skrävasendet och om betydelsen af 1810 års concessioner väcker nu mera knappast något interesse; nästan allt, som kan sägas mot eller med, är redan sagdt; och om någon ny tanke eller ny ordvändning skulle framkomma, gör den dock icke stort till saken, sedan de hufvudsakliga grunderna på båda sidor äro framdragna, eller, för att tala i liknelser, ankomsten af en och annan lätt ströfcorps förändrar ingen ting i de stridande härarnas verkliga styrka och ställning, sedan kärntrupperne, linieregimenterna redan chargerat.

För fullständigheten skall vilja vi dock anmäla dessa handlingar, ehuru de flesta bland dem redan äro kända. De utgöras af 1:o Justitie-Ombudsmannens underd. hemställan (af d. 11 Dec. 1820) angående uphörande af bönhasjagten samt Skräddare-, Skomakare-, Hattmakare- och Sockerbagare-handtverkens befriande från skrätvånget; 2:o Kongl. Brevet (af d. 29 i samma månad), med bifall till hemställan om bönhasjagten uphörande och med befällning till Commerce-Collegium (så lär det vara; i trycket kan ej skönjas, till hvem brevet är ställt) att infordra förklaringar och sjelf yttra sig öfver Justitie-Ombudsmannens förslag; 3:o Stockholms Magistrats utlåtande i ämnet (af d. 6 April sistl. år); 4:o Borgerskapets Äldstes förklaring af d. 24 Mars s. å); och 5:o De i fråga varande fyra skräens äldermäns underd. förklaring.

Om Justitie-Ombudsmans-befattningen ej vore förtretlig genom något annat; vore han det endast genom all den otidighet, Ombudsmannen får upbära, i fall han under utföningen af sitt kall, råkar att stöta på något ömtäligt skränäste. Ännu är i friskt minne allt, hvad Götheborgs Skomakare utöst mot honom; just för denna fråga, hvilken de här anmälda handlingar angå; och de fyra Stockholmska äldermännen hafva ej eller skonat honom för, hvad deras hjertas fatabur kunat åstadkomma. De tala om "omogna projecter och nyhetsförsök." De säga, "att endast den läkunige och nyhetsmakaren, som, för genomdrifvandet af ensidiga planer, ej skyr att väcka missnöje och oro ibland nationen, kan påstå öfverändakastande af denna rätt "(Borgare-

ståndets och handverks-societeternas rätt att bibehålla sina skrå-privilegier). Nu ären J således stämplade, J alle, som striden mot skråväsendet! J viljen genomdriva ensidiga planer! I skyn ej att, till vinnande af detta ändamål, väcka missnöje och oro ibland nationen! Besinnen, att J ären ingen ting mindre än orostiltare, uprorsmakare, som önska att väcka missnöje! Regeringen måste öppna ögonen öfver Er, och Ert straff kan ej blifva mindre än förrädars. Att J blifven öfverbeviata om edra brottsliga stämplingar, läser icke vara tvifvel underkastadt, då J ären inför thronen offentligen angifne af fyra bofasta, välkända åldermän, som nog veta, hvad reconvention skulldrabba dem, i fall de icke kunde leda sin angifvelse i bevis, utan blott gjort den i fåkunnighet och under utgjutelsen af sitt hjortas ilska. Man vill icke förmoda, att de bland sina privilegier räkna det att få ostraffadt utösa de grofvaste tillvitelsor mot andra, som äro olycklige nog att icke länka lika med dem.

Äfven i förevarande skrift uprepas den eviga klagan, att skriftställare och personer, som ej hafva med saken ett göra, befatta sig med projector och lagförklaringar. Sant är, att dessa nybetakrämare äro ogement besvärliga. Men hvad skall man göra? Hvar och en sköter sitt handverk. Likasom desse klädlingrige publicisterna häckla byxor och skraddare, stöflor och skomakare; så hafva ju äfven skraddarne och skomakarne numera — ty allt smittar — företagit sig att häckla publicisterna och deras skrifter, ehuru, enligt den goda afsöndringsprincipen, ingen borde blanda sig i sin nästas välfångna handverk, utan den ene hålla sig beskedligt vid sin penne, den andre vid sin näs eller syl. Men världen är så ond, att, likasom min son på Galejan berättar om balen på Cap, man blifver, utan att vilja eller veta ordntal, indragen i dansen.

Orsaken, hvarföre den litterära bildningen fått så föga insteg bland handverkare i allmänhet, hafva de fyra Hr. Åldermännen ganska riktigt upgifvit, i det de sagt, att handverkeriernas "festa ledamöter till en början väljas ur de mest oupplysta folkklasser." Det, som i Sverige mest liknar lifegenskap och trældom, är lärpojkelifvet; och den, som i barndomen inträder i denna skola för humanitet, litterär lifdning och sedlighet, han måste gå långt därifrån. Det förakt, man någon gång märker emot handverkaren, är endast på detta sätt förklarligt; ty hans kall är annars ganska aktningvärdt. Men verkstads-instituterita afskräcka hvarje far, som har väl upfostrade barn, att skie-

ka dem dit, och hvarje yngling af seder och bildning att sjelf begiiva sig i lära. Mången skulle likväl önska att få sina barn till handverkare eller sjelf blifva det; men han afskräcket af stanken på lärpojketiden. På detta sätt måste ju den aktningvärda handverkare-corpsen beständigt recruterat med nationens afskum; och man måste förvånas, att ändock bland den finnes så många vältänkande och förståndiga män — ett fenomen som till största delen förklaras därigenom, att söner och anförvänder gå in i handverkarens yrke och af släktkärleken vårdas mot verstadsländets värsta värning. Men äfven detta motgift är isednare tider mycket försvagadt, genom de förnögnare handverkarnes mani att vilja bringa sina söner till embetsmän, hvilken mani åter härleder sig från den missaktning, som vidlädar handverkarståndet, just därför att nästan ingen bildad människa kan, för lärotidens skull, inträda där.

Den brist på industri, den fallenhet att miss-hushålla och slösa, som man allmänt förebrått Svenskarna, har samma rot. Sambandet mellan näringsfriheten och fallenhet för industri är ganska stort och ganska lätt att se. Om medborgaren från alla sidor märker tvång och inskränkning och missaktning för handverkarna, för näringsidkaren; huru skall han då upmuntras till industri? Huru skall han då få begrepp om dess värde? Ett lif, fritt från göromål, eller åtminstone från dem, som synas, en existens, utan yttre tecken, att den i anletes svett förvärfvas, är ju det hederligaste; detta sätt att lefva måste då eftersträfvast. Är det förenadt med magt, med verkligt embetsmannainflytande, så läcker det med så mycket oemotståndligare behag. Här af födes förakt för arbetet, åtminstone för det, som ej kan förrättas inne vid skrifbordet. Slutatserne äro lätta att göra.

(Slut e. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Turkiet. Bref från Venedig, Ancona, Ragusa och Cattaro bekräfta Alis utleverering eller tala därom, såsom om ett allmänt utspridt rykte. Enligt bref från Moldauiska gränsen föranstaltades en militärisk fäst af Turkiska befälhafvaren; men man kände icke med visshet om det var i anledning af Alis undergång eller någon Sultaninnas nedkomst. En del af de vid Pruth strömmen allt för hopträngda Ryske trupperne har blifvit förlagd längre tillbaka, likväl så, att de hvar fjortonde dag

aflösa de avancerade corpserna genom andre. Från Odessa skrifer man under d. 25 Febr. I detta ögonblick erfara vi från Petersburg af d. 18, att Senatorn Tatitschew emottagit en vigtig mission till Wiener hofvet, som beträffar Ryska Cabinetets svar på Reis Effendis note d. 2 December. Enligt privata bref har Ryska Kejsaren vid dess synnerligen vänskapliga förhållanden med Österrikiska hofvet, och under hänsigt på den redan under d. 12 Febr. omnämnde note, hvori han ovilkörligt fordrar Moldaus och Wallachiets utrymmande och Hospodarers utnämning, så väl som de ofrige punkternes uppfyllande, genom nämnda mission velat gifva Österrikiska hofvet ännu ett bevis på sin fredliga sinnesställning, hvarvid likväl skall vara uttryckt, att Reis Effendis note omöjligen kan tillfredsställa Ryssland, och Österrikiska hofvet följaktligen anmodas att förklara sig öfver det system, som det ämnar följa, i händelse af ett fredsbrott. — Om en ny underhandling med Porten är ingen fråga mer. — Från Bessarabien berättar Stafette-underrättelser, att det 8000 man utgörande avantgardet af den förr vid Constantinopel lägrade stora Turkiska arméen, hade ankommit till Ibraïl. Vid Donau hvimlar allt af Turkar. I Ruschtschuk har mycket artilleri och amunition ankommit från Constantinopel; äfven vid Silistria inträffade d. 21 Febr. 13,000 Asiatier, och fortsatte genast vägen öfver Donau. Det säges, att de äro en liten del af de från Adrianopel esterräckande trupper. Plundring och förhärjning utmärka deras väg.

Spanien. Konungen har, för att, så mycket, som står i dess förmåga och kronans värdighet tillåter, lindra rikets utgifter, förklarat sin afsigt, att afsträda 10 millioner Realer af Civillistan åt offentliga skattkamraren. Ministrarne Martinez de la Rosa, Moscoso och Bodega hafva afsagt sig sina löneanslag för den tid deras embetsförrättningar vara. Konungen har tillkännagifvit Cortes, att han tänker d. 6 begifva sig till Aranjuez med Kungliga familjen.

Underrättelser från Madrid af d. 1 Mars innehålla: I desse dagar har General Riego begifvit sig till slottet och gjort Konungen och Infanterne sin upvakning. Han blef länge hos Konungen. I Fontana-klubben, som oagadt allt förbud ännu alltid är öppen, (emedan man icke är befogad att stänga sjelfva Caffehuset) blef nyligen en menniska inhjälstucken, emedan han icke talade efter pluralitetens sinne. Så påstodo några, under det andre berättas: Man talar mycket om det dråpslag, som den beväpnade magten föröfvat på en menniska, som den skulle föra ur Fontana-klubben till stads-

fängelset. Hvad skall man nu tro? Någre säga äfven, att Abuelo under transporten till sin förvisningsort funnit lägenhet att undankomma, under det andre endast vilja veta, att medlemmarne af de anticonstitutionella banden sökte att förena sig omkring Madrid, för att verkställa hans flykt. På det de, som resa med diligencer, icke mer må vara nödsakade, att, för sin säkerhet, endast förse sig med ganska litet penningar, har regeringen på de stora farvägarne låtit utsätta cavalleriepiketer på vissa afstånd från hvarandra. Man försäkrar, att fyra infanterie-regimenter hafva satt sig i marsch från det inre af Konungariket till Pyreneerna. I Barcelona hade en militär Öfverste Lieutenants afskedande (och Hr Elias's utnämning i dess ställe funnit ganska häftigt motstånd. Öfverste Costa erhöi, d. 24 Febr. befällning att installera den senare. I stället för detta, tog han offentligen motståndarnes parti, som i skaror stötte till honom; tumultet tilltog, och man stod emot hvarandra på gatorna, alldeles såsom i slagordning. Patruller genomströko alla kvarter och å andra sidan hade de missnöjde upställt sig till motstånd på Rambla-platsen. En befällning utfärdades, att Costa var afsatt, men han blef icke desto mindre i spetsen för sitt parti, och alla fredliga upmaningar, att åtskyljas, tjente till ingen ting; man såg sig om afstona nödsakad, förkunna krigslagen, och först åsynen af två med Cartecher laddade kanoner bragte de motspänstige hastigt att vika, hvarpå Hr Costa i mte 27 andre grepos in flagranti och fördes på citadellet, för att ställas för krigsrätt. Det är densamme Costa som i spetsen för milisen tillvägabragte Cataloniens eventuella självständighetsförklaring. Dess arrestering torde gerna erfaras i Madrid. — De i Orense upkomna anticonstitutionella oroligheterna hafva snart blifvit dämpade och deltagarne straffade. Två medlemmar af Zaldivars band, Garcia och Alvarez, hafva i Sevilla blifvit dömda till döden af en krigsrätt, och domen verkställdes, sedan General Campoverde bekräftat den.

Frankrike. D. 11 Mars afgaf Hr Bourienne utlåtande, ibland annat, öfver en petition af Hr Sauquaire Sous-ligné, som bevärad sig öfver den våldsamma, om natten hos honom verkställda, hushvisitationen efter de undanslydde officerarne Duvergier och Laverderic. Utlåtandet sade: Den sökande har varit noga bekant med Duvergier och ofta besökt honom i fängelset; det vore intet mer än i sin ordning, att polisen begagnat sig af sin lagliga rätt emot honom. — Hr Girardin sökte rättfärdiga medlidandet för en statsfånge, åtminstone att ur-

